

LUCAS KENT & GRETA ROUGE

Rocio Bonilla

Auxili, campament!

LA TIRA

1

SOC GRETA

Em diuen Greta Rouge.

El meu cognom..., diguem que té la seua història. Per resumir-ho: la meua besiaia era la Caputxeta Roja, que segur que vos deu sonar. Ens va deixar una herència familiar que passa amb molta cura de generació en generació: la recepta del bescuit més deliciós que hàgeu tastat mai. Bé, això i les enormes cortines de vellut del menjador. A ma casa sempre pareix Nadal, amb tant de roig.

Tinc una germana major que viu una adolescència salvatge. I dic «salvatge» perquè Bàrbara passa del «mode *chill*» al «mode cabreig» a una velocitat al·lucinant i quan menys t'ho esperes. És com un volcà en erupció contínua.

I té tot un diccionari propi de parauletes estranyes que ni ella mateixa deu entendre. Abans no era tan rara, la veritat.

Ma mare diu que esta etapa de la vida és inevitable, però, de veres, si alguna volta em torne així, per favor, que algú m'ho faça saber.

Lucas s'ha convertit en el meu millor amic. Va arribar a mitjan curs i la seua família es va instal·lar a la casa del tossal. Viuen amb el seu rebesiaio Eudald, que és l'últim vampir d'una nissaga familiar. És per això que Lucas, sa mare i la seua germana menuda tenen aquells claus tan sobreeixits. I parlant de germanes, Lucas i jo competim per decidir quina de les dos és més insuportable, si Lita, la seua, o Bàrbara, la meua, tot i que jo crec que la meua li pega mil voltes.

Frederic és el nostre tercer mosquet-
ter. Anem junts a l'escola i a tot arreu.
No podem ser més diferents l'un de
l'altre, però ens entenem molt bé.